

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2025 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **K.P.**,
skazanego z art. 229 § 3 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 26 listopada 2024 r., sygn. IV Ka 1285/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Goleniowie
z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. II K 137/24,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego K.P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. A.S. - Kancelaria Adwokacka w G. - kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz K.P.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 137/24 K.P. został uznany winnym tego, że w dniu 25 października 2023 r. w Zakładzie Karnym w G. złożył obietnicę udzielenia korzyści majątkowej funkcjonariuszowi Służby Więziennej J.S. w kwocie 500 zł za naruszenie przepisów prawa, tj. ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej oraz Regulaminu Nr 1/2010 Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 18 października 2010 r. w sprawie zasad etyki zawodowej funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej poprzez dostarczenie oskarżonemu na teren Zakładu Karnego w G. sterydów anabolicznych, tj. popełnienia przestępstwa z art. 229 § 3 k.k. i za to na podstawie ww. przepisu wymierzono oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności, a także orzeczono w przedmiocie kosztów pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu z urzędu i kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego i jego obrońcę, Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 26 listopada 2024 r., sygn. akt IV Ka 1285/24 utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie kasację na korzyść skazanego wywiodła jego obrońca, zaskarżając go w całości i podnosząc zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu należycie i w pełni zarzutów apelacji dotyczących obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., a nadto zarzutu dopuszczenia się przez Sąd pierwszej instancji błędu w ustaleniach faktycznych, co miało wpływ na wydane w sprawie orzeczenie, a w konsekwencji Sąd nieprawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w kontekście przypisania skazanemu K. P. sprawstwa i winy co do zarzucanego mu czynu zabronionego, o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie, która wskazuje na ogólnikowe potraktowanie zarzutów apelacji, choć w apelacjach wskazywano argumenty, dlaczego zdaniem K.P. i jego obrońcy wyrok Sądu pierwszej instancji jest nieprawidłowy w kontekście wskazanych zarzutów, tj. poprzez zaniechanie rozważenia przez Sąd drugiej instancji zarzutów apelacji, że:

1. wyjaśnienia oskarżonego K.P. błędnie zostały uznane za niewiarygodne przez Sąd pierwszej instancji, wyłącznie dlatego, że są sprzeczne z zeznaniami J.S., choć oskarżony w toku postępowania zeznawał spójnie, konsekwentnie, czego nie można powiedzieć o zeznaniach J.S. zmieniającego swoje zeznania, a oskarżony za to zdecydowanie i stanowczo przedstawiał swoją wersję wydarzeń, wskazując jednocześnie na propozycję uzyskaną od funkcjonariusza J.S. i na jego motywację, dlaczego następnie dopiero po czasie zgłosił rzekome bezprawne zachowanie skazanego, mianowicie kiedy to zdał sobie sprawę, że skazany ujawniając propozycję otrzymaną od funkcjonariusza sprawi, że to funkcjonariusz J.S. znajdzie się w bardzo problematycznej dla niego sytuacji (ujawnienia bezprawnego działania funkcjonariusza);
2. błędnie Sąd uznał zeznania funkcjonariuszki K.U. za drugorzędne, choć zeznania te potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego złożone w niniejszej sprawie i wskazują na wiarygodność oskarżonego w sprawie, skoro funkcjonariuszka zna oskarżonego i wskazuje na jego zachowanie zgodne z regulaminem, na jego zachowanie wykluczające składanie przez niego tego rodzaju propozycji innym funkcjonariuszom jak dostarczenie oskarżonemu na teren zakładu karnego sterydów anabolicznych za udzieloną korzyść majątkową, skoro oskarżony nie miał dostępu do siłowni; a te zeznania K.U. z kolei jeszcze tym mocniej wskazują na niewiarygodność zeznań J.S., który to wskazywał, że oskarżony na siłowni ćwiczył i dlatego potrzebował sterydów;
3. błędnie Sąd uznał za wiarygodne zeznania J.S., które to były sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, z wyjaśnieniami oskarżonego, z zeznaniami funkcjonariuszki K.U., który to nadto nie był w tym, co twierdził spójny, stanowczy, wielokrotnie zmieniał swoje zeznania, a do tego nie był w stanie wiarygodnie wyjaśnić, dlaczego tak rzekomo ważkiego zdarzenia nie zgłosił tego samego dnia;
4. w sposób nieprawidłowy Sąd oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie świadków: B.W., M.J., B.K., K.K. i A.G., uznając, że zeznania te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, choć osoby te zdaniem skazanego

były obecne 25 października 2023 r. w pracy i następnego dnia i powinny mieć wiedzę, czy rozstrzygana w niniejszej sprawie sytuacja w ogóle miała miejsce, jak ewentualnie przebiegała, jaki miała przebieg treść rozmowy pomiędzy skazanym K.P. i J.S., czy w ogóle K.P. odszedł na bok na rozmowę ze wskazanym funkcjonariuszem, czy skazany przekazał ww. świadkom treść rozmowy z J.S., czy następnego dnia doszło do kłótni pomiędzy skazanym K.P. a funkcjonariuszem J.S. i jaki miała przebieg ta kłótnia;

5. błędnie Sąd ustalił w zakresie faktów, że skazany K.P. 25 października 2023 r. miał podejść do funkcjonariusza J.S. i w rozmowie na osobności miał zaproponować funkcjonariuszowi udzielenie korzyści majątkowej w kwocie 500 zł, w zamian za dostarczenie mu na teren zakładu karnego sterydów anabolicznych, podczas gdy dowody zgromadzone w tej sprawie w sposób nie budzący wątpliwości jednoznacznie nie potwierdziły takiego zdarzenia, jak opisywał jego przebieg J.S., którego to zeznania były niespójne z innymi dowodami, a pomimo to stanowiły podstawę skazania K.P. w niniejszej sprawie;
6. błędnie Sąd ustalił w zakresie faktów, że funkcjonariusz J.S. miał jeszcze tego samego dnia zawiadomić swojego przełożonego, kierownika działu kwatermistrzowskiego M.R., o rzekomym fakcie proponowania mu korzyści majątkowej przez skazanego K.P., tymczasem już z zeznań J.S. wynika odmiennie, że notatkę służbową o rzekomym zdarzeniu sporządził drugiego dnia, że nie pamięta, aby o rzekomym zdarzeniu w dniu zdarzenia komukolwiek mówił.

Obrońca skazanego K.P. wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Goleniowie, a także wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku (art. 532 § 1 k.p.k.), zasądzenie na rzecz skazanego kosztów sądowych postępowania kasacyjnego oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów pomocy prawnej, udzielonej skazanemu z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone ani w całości, ani w części.

W odpowiedzi na kasację Zastępcy Prokuratora Rejonowego w G. wniosła o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, a Sąd Okręgowy w Szczecinie – rozpoznający sprawę K.P. w instancji odwoławczej – nie dopuścił się podniesionego przez autorkę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rażącego naruszenia prawa procesowego, mogącego mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Przed bliższym ustosunkowaniem się do zarzutów wyartykułowanych w kasacji należało poczynić dwie uwagi o charakterze wstępnym.

Po pierwsze, godzi się podkreślić, że celem postępowania drugoinstancyjnego (czego zdaje się nie dostrzegać autorka nadzwyczajnego środka zaskarżenia) nie jest ponowne rozpoznawanie sprawy na skutek wniesienia apelacji. Jego istota sprowadza się do przeprowadzenia kontroli postępowania pierwszoinstancyjnego pod kątem trafności ustaleń faktycznych, wniosków wyprowadzonych z dowodów, poprawności stosowania prawa materialnego i środków karnych oraz prawidłowości zastosowania przepisów prawa procesowego. Już w tym miejscu można zasygnalizować, że z obowiązków tych Sąd Okręgowy w Szczecinie wywiązał się należycie, właściwie też prezentując motywy, które legły u podstaw oddalenia zarzutów apelacji K.P. i jego obrońcy.

Po drugie, należy wskazać, że wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja zawiera w istocie jeden rozbudowany zarzut dotyczący rażącego naruszenia prawa procesowego, który — pomijając zastosowanie przez autorkę kasacji kosmetycznego zabiegu o charakterze czysto formalnym, polegającym na częściowym przeredagowaniu treści zarzutów i dokonaniu nieznaczących zmian stylistycznych — stanowi niemalże powtórzenie zarzutów apelacyjnych, postawionych przez obrońcę w wywiedzionym przez nią zwyczajnym środku odwoławczym od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie.

Zestawienie ze sobą zarzutów przedstawionych w zwyczajnym środku zaskarżenia z zarzutem wyartykułowanym w nadzwyczajnym środku zaskarżenia

dowodzi, że zarzuty przedstawione w pkt. 1 lit. a i b *petitum* apelacji wniesionej wcześniej od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 4 czerwca 2024 r. (błąd w ustaleniach faktycznych) odpowiadają zarzutowi kasacyjnemu zawartemu w pkt. 5 i 6 *petitum* kasacji, zaś zarzuty zawarte w punktach od 2 do 5 *petitum* ww. zwyczajnego środka zaskarżenia (naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k.), odpowiadają zarzutowi kasacyjnemu zawartemu w pkt. 1, 2, 3 i 4 *petitum* kasacji, które zostały jedynie zmodyfikowane w sposób umożliwiający przekwalifikowanie ich na zarzut kasacyjny (poprzez dodanie do kwalifikacji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.). W sposób jednoznaczny świadczy to o tym, że autorka kasacji usiłuje ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych. Zarzuty o charakterze apelacyjnym nie mogą stanowić podstawy do inicjowania kontroli w postępowaniu kasacyjnym. Regulacje zawarte w ustawie postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu.

Przechodząc do analizy zarzutu kasacyjnego zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że „kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylenia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por. m. in. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038).

Zestawienie uzasadnienia sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych – wbrew twierdzeniom skarżącej – przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego, a dokładna analiza uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala na poznanie motywów, które legły u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji i argumentacji, która doprowadziła ten organ do określonej oceny zarzutów odwoławczych.

I tak, sąd ten odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (pkt. 1 lit. a i b *petitum* apelacji) prawidłowo wywiódł, że skarżąca nie wykazała dopuszczenia się przez Sąd pierwszej instancji ww. uchybień, gdyż - po pierwsze - jak słusznie wskazał to Sąd Rejonowy w Goleniowie w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, zeznaniom świadka J.S. należało nadać przymiot wiarygodności, albowiem były one spójne, rzeczowe, szczegółowe oraz spontaniczne. Świadek konsekwentnie w swoich relacjach prezentował przebieg inkryminowanego zdarzenia, wskazując, że oskarżony poprosił go o rozmowę na osobności, zaproponował mu korzyść majątkową w wysokości 500 zł w zamian za dostarczenie na teren Zakładu Karnego sterydów anabolicznych, które świadek ten miał odebrać z jednego z paczkomatów. W swoich depozycjach – jak zauważa sąd odwoławczy – świadek pozostawał również konsekwentny co do okoliczności, iż poinformował wprost oskarżonego, że sporządzi z przebiegu tego zdarzenia notatkę służbową, co zresztą uczynił, a co znajduje potwierdzenie w aktach sprawy (k. 2). Ponadto uprzednio, przed sporządzeniem przedmiotowej notatki o całym zajściu powiadomił swojego przełożonego – świadka M.R., który to świadek w swoich depozycjach ową okoliczność potwierdził (k. 15-16 i 98v.-99). Zeznania świadków korespondowały również ze sobą w zakresie podjętych działań, w szczególności poinstruowania świadka J.S. przez świadka M.R. (po powzięciu przez niego informacji o zdarzeniu z udziałem oskarżonego) o konieczności sporządzenia notatki służbowej z przedmiotowego zajścia i przedłożenia jej przełożonym (zob. k. 196 akt sprawy II K 137/24). Jak prawidłowo zatem konstatuje sąd odwoławczy, nie jest tak, jak starała się to wykazać obrońca K.P., tym razem

również w kasacji, że dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne obarczone były błędem.

Uwadze Sądu Okręgowego w Szczecinie nie uszły też wskazane w kolejnych zarzutach *petitum* apelacji (od pkt. 2 do pkt. 5) zarzuty obrazy prawa procesowego - art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., powtórzone następnie w zarzucie kasacyjnym zawartym w pkt. 1, 2, 3 i 4 *petitum*. I tak, kolejno, Sąd ten odniósł się do kwestii oceny wyjaśnień oskarżonego, dokonanej przez Sąd Rejonowy w Goleniowie, skutkującej nienadaniem tym wyjaśnieniom waloru wiarygodności, co uznał za słusne postąpienie, gdy zauważył się, że wyjaśnienia te nie tylko stały w sprzeczności z zasadnie uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka J.S., ale również nie dały się pogodzić z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Słusznie zgodził się w tej mierze z Sądem Rejonowym w Goleniowie, iż nie sposób przypuszczać, że świadek J.S. miałby zażądać od K.P. korzyści majątkowej w zamian za dostarczenie oskarżonemu telefonu bądź narkotyków bowiem nie miał żadnego powodu, aby składać oskarżonemu tego typu propozycję, a nadto takimi działaniami naraziłby się na odpowiedzialność karną, jak i dyscyplinarną. W dalszej części rozważań sąd odwoławczy trafnie odniósł się też do sugerowanej przez K.P. wizji jakoby świadek J.S. powiadomiłby przełożonego o zdarzeniu, które nie miało miejsca z rzekomej (sugerowanej przez oskarżonego) obawy, że oskarżony powiadomi dyrektora jednostki o fakcie późnego przyścia po oskarżonego i innych osadzonych przez świadka, uznając ją za nieprawdopodobną czy wręcz irracjonalną oraz wizji rzekomego konfliktu świadka z oskarżonym, niepotwierdzonego żadnym dowodem. W tych okolicznościach Sąd ten trafnie uznał relacje przedstawione przez oskarżonego w jego wyjaśnieniach za niewiarygodne, odosobnione i stanowiące jedynie element obranej przez niego linii obrony, wskazując jednocześnie na fakt nie pozostający bez znaczenia, że oskarżony zawiadomił o rzekomej propozycji, która miała wyjść od świadka J.S. dopiero po tym, jak dowiedział się o zwolnieniu z pracy (zob. k. 196v. akt sprawy II K 137/24). Odnośnie do oceny zeznań świadka K.U., sąd odwoławczy zgodził się z Sądem pierwszej instancji, iż okazały się one drugorzędne dla sprawy, co słusznie czyniło zarzut z pkt. 3 *petitum* apelacji, powtórzony w zarzucie kasacyjnym zawartym w pkt. 2 *petitum* chybionym (zob. k.

196v. akt sprawy II K 137/24). Jego uwadze nie uszła też ocena zeznań świadka J. S., uznanych i przez ten Sąd – jak wskazano już na to wyżej – za jasne, logiczne, konsekwentne i rzeczowe bowiem świadek konkretnie opisał w swoich zeznaniach przebieg rzeczowej rozmowy z oskarżonym, szczegółowo wskazując, że otrzymał propozycję otrzymania korzyści majątkowej w wysokości 500 zł za dostarczenie sterydów anabolicznych, które miałyby odebrać w paczkomacie. Nadto wskazał, że powiadomił o fakcie swojego przełożonego M.R., sporządził notatkę, która trafiła następnie do dyrekcji, zaś jego zeznania korespondują z pozostałymi dowodami uznymi za wiarygodne, co w konsekwencji czyniło zarzut z pkt. 4 *petitum* apelacji, powtórzony w zarzucie kasacyjnym zawartym w pkt. 3 *petitum* niezasadnym (zob. k. 196v. akt sprawy II K 137/24). Podobnie rzecz się ma z zarzutem z pkt. 5 *petitum* apelacji, powtórzonym w zarzucie kasacyjnym zawartym w pkt. 4 *petitum* dotyczącym naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadków B.W., M.J., B.K., K.K. i A.G. Dokonana przez sąd odwoławczy analiza akt przedmiotowej sprawy wykazała bowiem, że Sąd pierwszej instancji zasadnie w pkt. 1 postanowienia z dnia 11 kwietnia 2024 r. (wydanym na rozprawie k. 100) oddalił wniosek obrońcy oskarżonego, w oparciu o art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. wskazując, że okoliczności, o których mieliby zeznawać ww. świadkowie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, omawiając w sposób wyczerpujący motywy takiego rozstrzygnięcia, co czyni zbytecznym ich powielanie (zob. k. 196v.-197 akt sprawy II K 137/24). Tym samym uznać należy, że Sąd drugiej instancji rzetelnie odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, powtórzonych następnie w zarzucie kasacyjnym zawartym w ww. punktach.

Lektura treści uzasadnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia prowadzi do przekonania, że prócz podobieństwa treści zarzutów, także argumentacja przedstawiona przez autorkę kasacji jest powtórzeniem motywów prezentowanych uprzednio w apelacji. Autorka kasacji opiera swoją argumentację na wskazaniu, że sąd *ad quem* „zaniechał rozważenia” bądź „nie rozważył należycie i w pełni” zarzutów apelacyjnych w toku kontroli odwoławczej. Obrońca skazanego całkowicie jednak pomija to, że Sąd Okręgowy w Szczecinie odwołując się do uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji rzetelnie odniósł się do zarzutów apelacji i

wykazał, że Sąd Rejonowy w Goleniowie prawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadków, także J.S., a także decyzje procesowe. Uzasadnienie Sądu drugiej instancji bez wątpienia stanowi logiczną i rzeczową argumentację dającą, w powiązaniu z treścią uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, odpowiedź, dlaczego zarzuty i argumenty apelacji zostały ocenione jako bezzasadne, a ponadto nie pozostawia wątpliwości, że wszystkie istotne zagadnienia sprawy zostały należycie rozważone i ocenione. Marginesowo już tylko Sąd Najwyższy zauważa przy tym, że ustawa postępowania karnego wymaga, by uzasadnienie sądu drugiej instancji było zwarte (art. 458 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k.). Dlatego zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. okazał się bezzasadny.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy oddalił kasację wniesioną przez obrońcę skazanego jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył K.P. W tej sytuacji rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia (art. 532 § 1 k.p.k.), stało się bezprzedmiotowe. Jeśli zaś chodzi o koszty za nieopłaconą pomoc udzieloną skazanemu z urzędu, na podstawie § 4 ust. 3 i § 17 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2024 r. poz. 763) Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. A.S. kwotę 885,60 zł, w tym 23% podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego K.P.

[WB}

[r.g.]

